

REBOMBORI ! BUTLLETÍ ANUAL D'INFORMACIÓ MUNICIPAL

Us presentem el nostre primer "REBOMBORI" amb el desig que us agradi i interessi.

Rebombori és el só de la festa, és el ressó d'una notícia que ens fa voltar el cap i que en parlem amb amics i amigues, és també el retruny de la natura manifestant-se i el soroll del poble quan pren la iniciativa.

La nostra intenció és fer-ne un cada any, tot fent una reflexió de com veiem la nostra estimada ciutat, compartir opinions, idees, contribucions.... i exposar com pensem que cal treballar per millorar-la.

Aquest primer butlletí el fem en un moment delicat per a tothom.

Per a la ciutat, perquè som en una cruïlla i hem d'optar per diferents camins, uns amb receptes repetides i antigues que no estan donant resultat, i uns altres segurs i comprovats però que a molta gent fan por i desconfiança. Però hem de pensar que fan falta moltes mans per treballar pel futur: aconseguir salvar el nostre patrimoni natural, cultural i històric, tenir un transport públic i una mobilitat neta, segura i sostenible, un entorn social amable on les persones i les entitats tinguin el lloc i la possibilitat de fer xarxa, compartir, ajudar, aprendre i promocionar-se.

Per a la gent, perquè tenim dificultats per trobar o mantenir la feina, per pagar les hipoteques, per assegurar un futur als nostres fills.....

No tenim "la solució" ni receptes màgiques però sabem que les solucions passen per la solidaritat, la confiança en què, entre tots i totes, podem canviar les coses, en què la veritable riquesa és el treball de les persones i no els "productes financers"

Ens fa molta il·lusió, tenir l'oportunitat de presentar-vos aquestes pàgines. Us convidem a participar-hi i enviar-nos els vostres suggeriments que seran rebuts amb molt d'interès.

Podreu trobar també aquest butlletí en format digital. Hem fet pocs exemplars en paper per tal de no malbaratar recursos naturals escassos.

<http://www.iniciativa.cat/plaestany>

Seguim Treballant !

Núria Langa i Estadella, portaveu del Grup Municipal Iniciativa per Catalunya Verds.

Feina Feta

El nostre grup municipal ha presentat 16 mocions des de l'inici d'aquesta legislatura:

- ✓ **Banyoles, lliure de transgènics** per salvaguardar la salut de les persones, la natura i el prestigi de la producció agrària. **Va ser rebutjada per la coalició de govern.**
- ✓ Implicació de l'Ajuntament per ajudar a **resoldre els problemes de maltractaments a dones**, i fomentar polítiques de prevenció i la implicació jurídica a favor de les víctimes. **Va ser aprovada.**
- ✓ Augment fins a l'**1% dels ingressos** de les partides de cooperació i solidaritat internacionals i creació d'un **Consell de Cooperació i Solidaritat** que participarà en la distribució de fons i el disseny de polítiques municipals. **Va ser aprovada.**
- ✓ **Criteris de responsabilitat social** en les contractacions municipals. **Va ser aprovada** i seguirem com s'aplicarà.
- ✓ A favor de la **mobilitat sostenible**. Es volia millorar la seguretat, pacificar el trànsit, potenciar l'ús de la bicicleta i la peatonalització. **No va ser aprovada.**
- ✓ **Estalviar i racionalitzar l'ús de l'aigua** amb una ordenança municipal i un estudi sobre l'estat dels aqüífers que alimenten l'Estany. **Va ser aprovada** i seguirem la seva aplicació.
- ✓ **Homenatge als republicans**. Exhibició de la Bandera Tricolor en un lloc digne de l'Ajuntament i inclusió en el Nomenclàtor de la ciutat de personatges significatius. **Va ser aprovada.**
- ✓ Demanant l'entrada en vigor del **nou Reglament d'Activitats de l'Estany**, per tal de protegir-lo de la pressió creixent. **Va ser rebutjada.**
- ✓ **Creació d'un Consell Municipal de Salut** que permetrà la participació de persones i entitats en temes de salut. **Va ser aprovada.**
- ✓ **Participació de tots els grups municipals en els mitjans de comunicació** locals. En compliment de la legislació vigent mitjançant un reglament equitatiu **Va ser aprovada**
- ✓ **Protecció de les hortes i els seus valors patrimonials**. **Va ser rebutjada.**
- ✓ **Ajuda a les famílies monoparentals i les nombroses**. **Va ser aprovada**, tot i així, el govern municipal va canviar les ordenances i no tindrà efectes pràctics.
- ✓ **Austeritat en front de la crisi**. Volíem uns pressupostos participatius, reducció de despeses innecessàries i augment de les socials. **Va ser rebutjada** i el govern va aprovar uns pressupostos irrealistes que ja ha començat a incomplir.
- ✓ **Evitar un trasllat prematur de l'Escola Municipal d'Adults**. **Va ser rebutjada.**
- ✓ **En contra de la directiva de retorn**. En solidaritat amb els drets de les persones que es veuen obligades a emigrar. **Va ser rebutjada.**
- ✓ **Dret de vot a les eleccions municipals de les persones immigrades en les condicions legals**. **Va ser aprovada.**

A més de les mocions, hem portat a terme actes reivindicatius i d'informació sobre mobilitat sostenible, tertúlies i debats d'actualitat, actes commemoratius i culturals, etc.

Hem presentat al·legacions al Pla Director de la Comarca del Pla de l'Estany per tal de protegir les Hortes i el seu conjunt etno-ecològic i històric, reivindicant la viabilitat del tramvia Banyoles-Girona, en defensa del Parc Natural i la protecció de la capçalera del riu Terri.

Núria Langa i Estadella

Diem què...

LA CRISI ERA PREVISIBLE!

Per JOSEP MARIA REYES I VIDAL

Hi ha tres menes de crisis en el sistema actual (el capitalisme).

·**"Normals"**: eliminen empreses ineficients i deixen espai a les altres; es produeixen cada deu anys, aproximadament, i no cal fer res per sortir-ne: les empreses eficients s'expandeixen i tornen a invertir.

·**"Estructurals"**. Algun dels elements del sistema impedeix que el conjunt dels empresaris obtinguin els beneficis mínims sense els quals no inverteixen. Fins que no hi ha una intervenció estatal per remoure aquest obstacle, no se surt de la crisi. Tenen un potencial revolucionari important, perquè malmeten les condicions de vida de bona part de la població. Es produeixen, aproximadament, cada 50 anys.

·**"Final"**, per esgotament del sistema. Tots els sistemes econòmics tenen uns límits; per exemple, el sistema esclavista tenia la necessitat d'assegurar el subministrament constant d'esclaus.

A la darrera crisi "estructural" (la de **1929**) es va arribar a una "solució" al problema de qui compraria la producció creixent: **es va inventar la societat de consum amb la inflació del crèdit**. Es va eliminar el patró or, posant un dòlar de paper sense valor real i es va permetre que els bancs prestessin més del que tenien, que els Estats gastessin més del que ingressaven, i que els consumidors compressin més del que podien pagar. Tot això per als països rics, a través de l'explotació dels recursos naturals i dels habitants del Tercer Món. Gastem riquesa no produïda,

amb "dineros" sense valor: les famílies, els Estats, les empreses, els bancs, els Ajuntaments...

General Motors i la Ford devien més dineros que Brasil o Mèxic; tota la riquesa dels Estats Units puja uns 45 bilions de dòlars, i els seus deutes, 53 bilions abans de la crisi. Més de la meitat del que gasta l'Estat USA ho obté de préstecs.

Què podem fer la gent del carrer? Primer de tot, no cercar culpables fàcils: ni els polítics, ni els immigrants, ni els xinesos, ni al-Qaeda. Hem de canviar la manera de vida, trencant l'individualisme i recuperant la capacitat de cooperar. Consumir allò necessari. Intentar produir els nostres aliments. Intercanviar capacitats (productes, serveis) sense el mercat. No especulem. Fem valer els nostres drets com a consumidors. Valorem el temps lliure, la pau, el contacte amb les persones i no el consum. No ens endeutem. No malbaratem. Anem a peu. Estalviem recursos i energia. Compartim coses. Aprenem noves habilitats: idiomes, reciclatge, reparació, bricolatge...Organitza't. Participa en iniciatives comunitàries. Exigeix que et tinguin en compte en les decisions que t'afectin. Inverteix en solidaritat. Informa't sobre el que compres. Sigues responsable de tots els teus actes econòmics i de consum des d'un punt de vista ètic i medi-ambiental. Exigeix una redistribució més justa de la riquesa i dels ingressos. Actua per tu mateix en la política i imposa el que vulguis per a la societat. Canviar les coses no és impossible: cada vegada a més països es fa allò que "era impossible": repartir la terra entre els pagesos pobres, negar-se a acceptar el dòlar, nacionalitzar els recursos naturals...Exigeix que es mantinguin en l'àmbit públic les coses bàsiques: sanitat, educació, pensions, subministraments bàsics, transport, l'aigua, el menjar...No acceptis xantatges dels empresaris que exigeixen empitjoraments en les condicions laborals i el salari. Qüestiona la validesa de les teories econòmiques dominants.

Les persones valem molt més del que ens han dit fins ara: "Tanto tienes, tanto vales"?...Mentida!

EL PLA DIRECTOR URBANÍSTIC DEL PLA DE L'ESTANY, EL PARC NATURAL, ELS HOTS I LES ARE'S...

Per CARLES FEO QUER

Recentment s'ha presentat la proposta de Pla Director Urbanístic del Pla de l'Estany. Un document carregat de molta informació que marca les línies de desenvolupament de la comarca a 25 anys vista. Per tant, ha de preveure quant, com i cap on han de créixer les ciutats, on posar els polígons industrials, on situar les escoles, què cal protegir, quines carreteres o altres infraestructures fan falta, etc. Malgrat tot, ha semblat que aquest document

queia massa gran a la majoria de polítics locals, i s'ha estat incapaç d'aprofitar el projecte per construir un debat social profitós a les necessitats futures de la comarca.

Nosaltres hem fet els deures i ens l'hem estudiat per veure com afectava les propostes d'aquest Pla a la nostra visió de comarca. Malgrat té alguns aspectes positius hi ha mancances:

El Pla Director no recull cap proposta de tramvia entre Banyoles i Girona, i per tant no hi ha cap reserva de sòl prevista. Els arguments del Pla en contra han estat rebutats amb dades a la ma per ICV que considera viable un projecte d'aquesta mena, que substituiria gran part del transport privat, aportant grans avantatges mediambientals, i a la llarga amb l'encariment del petroli, seria econòmicament més rendible.

El Pla no s'atreveix a protegir les zones d'horts urbans de Banyoles. El Pla ha recollit l'estat actual dels horts i no els ha protegit de la urbanització prevista. Els horts de sota Monestir, Can Castanyer, Guèmol, o a l'entorn de la carretera de Vilavenut i el sistema de recs amb aigua de l'Estany són un tresor etnològic, un patrimoni únic de la nostra ciutat. Aigua, tradició, agricultura, indústria, cultura, història i natura, tot es fon en un mateix espai quan parlem dels recs i horts de Banyoles.

Per això vam presentar una moció demanant un projecte d'horts urbans, un banc d'horts o horts educatius, que

permetrien gaudir-ne i conservar-los. En una propera revisió del Planejament urbanístic municipal aquests espais haurien de ser declarats sòl de protecció especial. Aquest interès pels horts i la seva protecció ha tornat a fer-se evident amb el projecte de les Àrees Residencials Estratègiques, un projecte del Departament de Política Territorial per fer habitatges de protecció oficial en una zona d'hortes a l'entorn de la carretera de Vilavenut. Malgrat Banyoles necessita habitatge protegit, el projecte ha estat rebutjat per com s'ha fet i per l'espai on se situava

El Pla no diu res del Parc Natural ni protegeix la capçalera de la riera Canaleta al costat del Puig de Sant Martirià. El sentit comú voldria que el PDU ja preveïés la posta en pràctica de la decisió del Parlament de Catalunya de creació del PN de l'Estany. Actualment la imatge de l'Estany de Banyoles cada cop més s'allunya de la d'un Parc Natural, que ha quedat congelat. Amb un PN no es cometrien errors com iniciar les obres del carril bicicleta sense permís, o no es convocarien activitats esportives en època de cria de la fauna.

També hem presentat una moció reclamant l'aprovació del Reglament d'Activitats de l'Estany (RAE) i seguim treballant per tal que en un futur el Parc Natural sigui una realitat.

SINGULARITATS DE LA POLITICA DE L'ACTUAL GOVERN MUNICIPAL

Per JOAN LUENGO SALA

Singular, aquesta és la manera de definir la política de l'equip de govern, format per CiU i PSC a la nostra ciutat. I el més singular ha de ser l'alcalde en Miquel Nogué.

Ho va ser la campanya electoral de CiU: botifarres, poques paraules i boniques fotografies. I mentrestant, el seu company de govern, el PSC, deia a tort i dret que ells farien les veritables polítiques d'esquerres a Banyoles. Els resultats van decidir: mentre que CiU amb poques paraules guanyava, el PSC feia botifarra, les que li havien sobrat a CiU, a les polítiques d'esquerra, per tal d'agafar-se fort a qualsevol cadira lliure de l'Ajuntament. No és sinó una manera singular d'entendre la política.

Amb el nostre Alcalde de ben segur guanyariem el concurs de "l'alcalde que més càrrecs ostenta o ha ostentat". El resum és: alcalde de Mieres, president del Consell Comarcal de la Garrotxa, president del CILMA, delegat dels àrbitres de Catalunya, membre delegat de la Caixa, vocal de Criteria Caixa Corp, membre-vocal de Agbar (Aigües Barcelona), conseller de Colonial, director financer de Triperia Costa, S.L.; conseller de "la Caixa", Caixaholding, S.A., Abertis Logística, S.A., i membre del consell assessor d'IMC Mutua, i de ben segur que me'n deixo.

Càrrecs que comparteix amb personatges com: Joan Antoni Samarach; expresident del Comitè Olímpic Internacional i amb importants càrrecs a la dictadura franquista, Rodrigo Rato, ex-ministre d'economia del PP, directiu de Gas Natural, Aigües de Barcelona, la Caixa... gent de la classe treballadora, que s'han de llevar a les 7 del matí per anar a treballar, que la hipoteca els està afogant, que demanen subvenció pel material del col·legi públic, és clar.

Però el problema no és o no hauria de ser quin càrrec ostenta sinó quina és la seva preocupació: la Garrotxa, Mieres, la Caixa, l'aigua, l'esport?... Què ens ha demostrat en la seva acció de govern?

No entenc, i no vull entendre, aquesta manera de fer. Ens hem de preocupar d'allò que ens sentim nostre, en el nostre cas, de Banyoles. I la preocupació ens ha de dur a buscar solucions i millorar allò que veiem i vivim, aquesta serà la manera de fer política d'Iniciativa per Catalunya Verds-Independents de Banyoles.

LA COOPERACIÓ INTERNACIONAL...

Per ANNA JULIÀ CAMPS

Als estudiants d'economia, quan van a la facultat, els expliquen que l'evolució de la paraula crisi en el New York Times determina quan prospera està aquesta. Des de fa un any i mig, els mitjans de comunicació, radio, TV, premsa... fan un seguiment del nombre de persones a l'atur, deflació, ERO's i congelació de sous talment com si d'un partit de futbol es tractés. No hi ha dubte que estem en un canvi d'etapa i que la retallada del crèdit a les empreses i particulars esdevé una lenta agonia, però cal que es converteixi en un espectacle mediàtic?

És clar que, en aquestes circumstàncies, ningú vol sentir a parlar de solidaritat entre pobles o cooperació internacional, però és ben cert que quan es tenien els diners per fer-ho, tampoc es va dur a terme.

Actualment, més de 3.000 milions de persones no poden gaudir d'una vida digna a causa de la pobresa; fam, SIDA, analfabetisme, discriminació per raó de gènere, depredació de la natura i un llarg etcètera són les diferents cares d'un mateix problema: la situació d'injustícia que pateix la major part de la població mundial. Són els esclaus del segle XXI. Assumim com quelcom normal que hi hagi persones a l'altra punta del món que fabriquin les nostres esportives, rentadores o cultivin la soja que ens mengem, sense cap dret, i nosaltres els aportem "desenvolupament".

Tal vegada això acabarà quan els comptes de resultats de les empreses, governs, institucions internacionals i estudiants d'economia, prioritzin el valor social i mediambiental de les activitats que duen a terme.

També la solidaritat amb persones i pobles marginats és un tema municipal i així ho han entès diferents consistoris que han regit aquest Ajuntament al llarg dels darrers anys, potenciant formes de cooperació a través de les entitats existents al municipi.

Així ho va entendre Banyoles i el seu Ajuntament amb els agermanaments solidaris amb el municipi de Condega, amb la Comunidad Segundo Montes. Encara ens manca Kerewan (Gàmbia).

El nostre Grup Municipal, a novembre de 2007 va presentar una moció, aprovada per el Ple, que demanava destinar un 1% dels ingressos municipals a cooperació al llarg del present mandat i revitalitzava el "Consell Municipal de solidaritat i cooperació", integrat per les diferents entitats. El reglament d'aquest consell ha estat aprovat recentment i recull el dret a participar de les entitats cooperants, que inicialment són: Banyoles Solidària, Caritas, Garawol, Mans Unides, Meragemu, Treballadors de Mauritània. I a més, els Grups Municipals, la regidora i la tècnica de l'àrea d'Acció Social de l'Ajuntament.

Memòria Històrica

Per JOAN LUENGO SALA

Per tercer any, ICV-IdB organitza pel 14 d'abril, aniversari de la proclamació de la II República, un seguit d'activitats per recordar i recuperar la nostra història durant aquells anys.

El 2007 vam fer una xerrada sobre què va ser la II República i com la va viure una persona: Francesc Pararols. Després de la xerrada-col·loqui hi va haver un brindis per la República.

El 2008 vam organitzar una exposició, "La II República en poques paraules", amb una afluència de 700 persones, més 350 que varen visitar la web de l'exposició. També hi va haver una xerrada sobre la II República a Banyoles, amb Josep Mª Reyes i Jordi Galofrè com a ponents i finalment, el tradicional brindis. A més, es va presentar una moció de recuperació de la memòria històrica que va ser aprovada.

Enguany ICV-IdB segueix oferint activitats: una audició i una excursió. Hem pogut escoltar la re-estrenada sardana republicana, tocada l'any 1932 per celebrar el primer aniversari de la República a la plaça Major, obra de Joan Viladomat, autor de, entre d'altres, "Fumando Espero" i "El noi dels elàstics blaus". L'obtenció de la partitura ha estat possible gràcies a la colla sardanista Manlleuencs i al seu Ajuntament. I s'ha visitat el Museu Memorial de l'Exili a la Jonquera.

Així ICV-IdB, com cada abril, diu: LLIBERTAT, FRATERNITAT, IGUALTAT i REPÚBLICA.

A Debat

SALUT: L'ATENCIÓ CONTINUADA AL PLA DE L'ESTANY

Per SFIC (Sindicat de Facultatius Independents de Catalunya)

L'Atenció Primària de Salut és la porta d'entrada del ciutadà als serveis de salut, ofereix l'atenció sanitària a la població del Pla de l'Estany en el CAP de Banyoles i en els consultoris locals dels municipis del Pla de l'Estany i Mieres.

Amb la reforma de l'Atenció Primària, ja fa anys s'intenta millorar l'atenció sanitària, adequar les necessitats i millorar l'accessibilitat als sistemes de salut de tota la població, insistint en les activitat preventives.

L'atenció que es realitza fora de la jornada habitual d'obertura dels CAP (Atenció Continuada, AC), al Pla de l'Estany, és centralitzada al CAP de Banyoles, de 20h a 8 h els dies laborables i les 24 hores els dissabtes i festius, i és allà on s'ha d'adreçar el/la ciutadà/na de Banyoles i dels municipis que conformen l'ABS directament o per telèfon si necessiten assistència sanitària després de les 20 h.

A Banyoles hi ha també la Clínica Salus gestionada per un grup religiós, que, malgrat formar part de la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública, segueix essent Privada, i té un concert per atendre urgències en el seu recinte a càrrec del Cat Salut.

Amb els canvis introduïts els darrers anys en el funcionament dels equips d'atenció primària, la incorporació creixent de criteris d'economia de la salut, per no dir-ne mercat de salut, s'han ideat nous models de desplegament de l'Atenció Continuada en els diferents territoris, que han anomenat ACUT (Atenció Continuada i Urgències de Base Territorial) que constaran d'un o més Punts d'Atenció Continuada (PAC). L'ABS de Banyoles forma part de l'ACUT del Gironès i Pla de l'Estany i serà un PAC.

Està previst que, com ha passat en altres territoris, l'Atenció Continuada que en aquests moments s'està efectuant al CAP Banyoles per professionals de l'Institut Català de la Salut, desaparegui com a punt d'atenció continuada i es traslladin els professionals a realitzar aquesta activitat a la Clínica Salus.

Les preguntes que ens fem són:

- En quin sentit aquest trasllat aporta una millora a la qualitat assistencial al ciutadà (disposar de radiologia no és un argument prou sòlid per justificar-ho)
- Treballar en un entorn hospitalari condiona l'activitat sanitària i per a realitzar l'atenció continuada entesa com el que ha de ser, seguiment continuat dels ciutadans, és millor un medi no hospitalari.
- Es perd transparència en el sistema públic i significa un pas més cap a la privatització de la sanitat pública. És una manera encoberta de donar viabilitat financera a proveïdors públics de sanitat amb activitat privada.
- L'estructura religiosa, permetrà i respectarà l'atenció mèdica i d'infermeria lliure i l'equitat de l'atenció als ciutadans, en quant a dispensació de determinats tractaments i tècniques que poden contradir-se amb la ideologia clerical?
- No es vulnera la decisió lliure del ciutadà de ser atès en un centre sense condicionants religiosos?
- L'accessibilitat del ciutadà millorarà? És la trucada al 061 la via més adequada per apropar-se als serveis sanitaris? O l'atenció directe pels professionals no s'hauria de perdre?
- No s'està convertint l'atenció continuada en simplement atenció a la urgència, anul·lant la filosofia inicial de la continuïtat assistencial?

Convidem els/les ciutadans/es a acompanyar-nos en aquestes reflexions i defensar junts una atenció sanitària pública de qualitat.

Balanç del Govern Municipal

ENS FALTA/ENS SOBRA : A BANYOLES

Per JOAN LUENGO SALA

ENS SOBRA

L'equip de Govern ha augmentant el nombre de places d'aparcament en zona blava arribant a les 100, més 150 d'aparcament turístic al front de l'Estany. L'afany recaptatori era evident i la finalitat era obtenir 120.000€ per aquest concepte.

La ciutat ha invertit prop d'1.400.000€ en gespa artificial per als camps de futbol.

L'equip de govern s'ha afanyat a buscar i coordinar un equip per tal d'organitzar la Copa del Món del Rem que es celebrarà en els pròxims mesos a l'Estany, sense mostrar, en canvi, cap interès pel Parc Natural.

Hem pogut visitar una exposició sobre el motociclisme a Catalunya en el Museu Darder, demanada pel senyor Nogué a la Caixa, i aquest no és el lloc adequat.

Ens gastarem 120 mil € en concepte del Consell Esportiu de l'Estany. Consell que ha d'explotar (tal com diuen els estatuts d'aquest) el camp de regates de l'Estany, i el qual s'ha creat per tal de poder organitzar el Campionat del Món de Rem.

L'Alcalde ha signat tota mena de convenis amb entitats i empreses privades per aconseguir finançament d'actes esportius.

ENS FALTA

En canvi ens falten més carrils bicicleta que uneixin la ciutat amb recorreguts coherents, i més aparcaments a les entrades de la ciutat.

En canvi ens segueix faltant una estació d'autocars digna, amb la paradoxa que el Departament de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat de Catalunya ja ha dit que se'n farà càrrec del cost.

En canvi no ha fet cap reunió amb els Grups Municipals, agents socials i altres entitats per tal de treballar per solucionar a nivell local els problemes que estan sorgint arran de la crisi econòmica.

Per això ens hem quedat sense exposició durant les festes de Sant Martíà, com les dels darrers anys (el Bosc i Sedentaris). A més ha quedat demostrat de nou que no n'hi ha prou amb una sala d'exposicions temporals adequada i en condicions.

No ens em gastat ni un euro per crear un nou centre cívic a la nostra ciutat, el qual fa molta falta ja que l'actual està massa apartat del centre de la ciutat, no reuneix les condicions per a realitzar-hi totes les activitats que cal fer, ni té un bar, que dona molta més vida a aquests locals públics.

En canvi, no ha estat capaç de proporcionar un local apropiat per a la entitat de lleure Ei Gent!, que, finalment, l'ha trobat gràcies a la mediació d'ICV-IB.

Poca Broma!

TOT ESPERANT EL FORMATGE

Per MIQUEL MOLINA ALVAREZ

Hi havia una vegada, fa molts molts anys, dos ratolins que vivien en un laberint. Com que hi havien nascut i mai no havien conegut cap altre tipus de vida, els ratolins vivien, no direm feliços, però sí conformats. Els ratolins semblen tots iguals –fora que un sigui ratolí també– de manera que, per tal de distingir-los, els anomenarem A i B. En cas que això representi alguna dificultat, podeu acollir-vos a la següent regla mnemotècnica: A d'animós, agosarat, ambiciós; i B de gandul. Gandul no s'escriu amb B, certament, però això no té cap importància des del punt de vista mnemotècnic.

Així doncs, A i B havien nascut i s'havien criat al laberint i, és clar, se n'havien adaptat. Era un bon lloc per viure –es trobava formatge fàcilment– i quedava temps per divertir-se, anar de farra amb els amics i empaitar ratolines. Fins i tot, si un volia, hi havia temps per frivolitats, com ara l'art, la filosofia o la física teòrica, activitats inútils i poc productives però que ajuden a passar l'estona. Fins que un dia, no se sap exactament perquè, va començar a mancar el formatge.

Aviat van començar els aldarulls, les protestes i les manifestacions amb pancartes que deien: 'on és el nostre formatge?' i també: 'volem formatge ja!'. El ratolí B anava a tots aquests actes, cridant les consignes amb justa indignació: 'lladres, torneu-nos el nostre formatge'. Van ser dies meravellosos, de companyonia i solidaritat, però cada vegada hi havia menys formatge.

Mentrestant, el ratolí A no estava per orgues. Res no s'aconseguiria cridant pel carrer darrera les pancartes, al costat d'aquella colla de barbuts, progressistes, hippies i dròpols. I drogoaddictes i degenerats, se m'oblidava. Ell era dels que creien que, si vols formatge, te'l busques. També tenia altres pensaments més profunds, com ara que més val ensenyar a pescar que regalar peixos, que hi ha massa gent que viu del 'cuento', que Activitat i Productivitat no són el mateix –sobretot: quan veieu una paraula escrita amb majúscula vol dir que no us en podeu foteure, encara que sembli una bajanada– i que la culpa de tot plegat la tenen els impostos i la falta de flexibilitat del mercat laboral. El ratolí A era molt aficionat als llibres d'autoajuda, com es pot comprovar.

Coratjós i valent, tot cantant 'ai bi, ai bo', el ratolí A va posar-se a la feina, decidit a trobar formatge com fos. Al principi va ser dur, però això no el va espantar; ans al contrari, encara el va motivar més. Va recórrer tot el laberint incansablement, va ensumar cada racó, s'ho va patejar de dalt a baix, va regirar-ho tot sense comptar les hores. De vegades trobava petites quantitats de formatge, insuficients, però que li servien per mantenir la moral alta. Cada petita troballa era com un gran triomf. Poc a poc es va anar convertint en un especialista de la cerca de formatge, un professional de fama creixent. Treballava de sol a sol i, als vespres, assistia a cursos de formació. El ratolí B en canvi, continuava manifestació amunt, manifestació avall, sense fer res de profit. Vaja un, el ratolí B.

Ara, com no podia ser d'altra manera, la feina dura i voluntariosa començava a donar fruits. El ratolí A no es va sorprendre: les seves lectures d'autoajuda així ho preveïen. Cada vegada trobava més formatge i això el va permetre convèncer uns quants ratolins més per que col·laboressin amb ell. També li ho va proposar al ratolí B, però aquest es va estimar més continuar amb les seves protestes i pancartes, queixant-se de la seva sort sense fer res de pràctic per canviar-la. Per això li diem B, recordeu?

Preocupat per la Productivitat, el ratolí A va descobrir que es perdia massa temps donant voltes pel laberint per anar d'un lloc a altre. Aixà doncs, decidí obrir túnels per sota les parets a fi d'estalviar temps i feina. El resultat va ser espectacular. En poc temps es va convertir en el major tractant de formatges del laberint. Els seus centenars de col·laboradors, sota la seva direcció –ara ja no treballava, ara dirigia– acaparaven quantitats ingents de formatge que emmagatzemaven i classificaven curosament, seguint sempre els procediments més moderns. Poc després, va aconseguir el ISO 2000.

Va contractar més maquinària, va estandarditzar la feina, va introduir la gestió per competències, els incentius per objectius i els sopars d'empresa per Nadal. Tothom volia entrar a treballar amb ell. La enorme quantitat de formatge que passava per les seves mans li donava certes influències. Alguns carrers del laberint van ser tancats al públic per tal que poguessin passar les seves màquines tuneladores i els seus dumpers carregats de formatge. Es vivien dies d'eufòria: mai abans s'havia menjat tant formatge. Sota el laberint, es continuava treballant nit i dia fent els túnels cada cop més amples, amb el tràfic de formatge sempre a punt del col·lapse.

Res de tot això semblava impressionar al ratolí B que ara, per acabar-ho d'adobar, s'havia deixat rastes i s'havia fet ecologista. Un cas perdut, un eixelebrat, un baligabalaga que continuava recorrent els carrers amb gent de la seva corda. Ara demanaven contractes fixos, setmana de trenta-cinc hores i formatge integral. Qualsevol cosa, menys doblegar l'esquena.

Un dia pel matí, es va notar com una tremolor. Res, tres o quatre segons. Va parar. Després es va sentir un altre, més llarg. Tothom va sortir dels túnels i va deixar la cerca de formatge, preocupats. El ratolí A, amb la confiança que li era característica, va animar el personal:

–Res, no ha estat res. Au va, tothom a la feina.

Finalment, els túnels no van poder resistir el pes que tenien a sobre i el laberint sencer es va desplomar amb un terrabastall esfereïdor.

El ratolí B va tornar apressuradament. Havia estat uns dies fora, a la muntanya, fent una estada de meditació transcendental o alguna cosa semblant, pròpia d'ell. El panorama al laberint era apocalíptic. Tot havia quedat colgat i, sota les runes, es sentien crits i laments espantosos demanant auxili. La devastació era total. Després de buscar per tot arreu, va trobar al seu amic, el ratolí A, mig sepultat per les pedres, la cara blanca de pols i de por, emmascarada de llàgrimes i sang. Era evident que li quedava poca vida. B s'apropà per confortar-lo com pogués i, amb un rajolinet de veu, A li va dir:

–Veus el que ha passat per culpa teva?
–Per culpa meva?

–Teva i de tots els que, com tu, no feu més que protestar i exigir, en comptes de treballar. Ho heu enfonsat tot.

En altres circumstàncies B li hauria clavat un parell de bufetades, però tal com estaven es coses no va poder ni indignar-se.

–Escolta, A: no és moment de discutir. Què puc fer per tu?

I el ratolí A, amb la veu cada cop més fluixa però encara animós, li va respondre:

–Ara m'agrades! Mira: el primer que hem de fer és flexibilitzar el mercat laboral; tal com funciona no podem ser competitius. Després, s'ha de tenir molt en compte que Activitat i Productivitat no són el mateix, m'entens? La clau està en la Competitivitat, amic meu, i això es pot aconseguir fent...

De mica en mica la veueta es va anar afeblint, fins a convertir-se en un xiuxiueig i, finalment, en silenci. B va tapar A amb un llençol brut que va trobar a prop i no va poder evitar que li rodessin dues llàgrimes galta avall. Costa molt odiar a un boig.

L'acudit

EL SOMNI DE L'ALCALDE...

